

אירית סלע גבורי

ברכה

אירית סלע גבורי

ברכה

הוצאת פיוטית

סיוון תשע"ו

יוני 2016

Irit Sella Gibori

Barbara

עריכה: ורד זינגר

ציור הכריכה: אירית סלע גבורי

עיצוב כריכה: איה ויג

עימוד: שושנה ויג

כל הזכויות שמורות למחברת

ליצירת קשר עם המחברת

iritsofi@gmail.com

אין להעתיק, לצלם ו/או להעביר לאינטרנט,

ספר זה או כל חלק ממנו בכל אופן

דרך או שיטה, בדפוס, בצילום,

בהקלטה או בהעתקה

(מכאנית, אלקטרונית או דיגיטאלית),

ללא קבלת רשות בכתב מאת המחברת

או מאת בא כוחה.

אתר הוצאת פיוטית

WWW.PYUTIT.COM

מסת"ב 978-965-7598-45-0 ISBN

הספר מוקדש באהבה לנאבקות בסרטן השד,

וההכנסות ממכירתו יוקדשו לרווחתן

אורות המכונית האירו את הדרך האפלה. הווישרים חרקו על החלונות בזמן שעייני העייפות ניסו לפלס למכונית את הדרך בלילה הגשום והקר.

לפתע, כמו משום מקום, חלפה לה דמות על אופניים. לא הצלחתי לבלום, והעפתי אותה לצד הדרך. לבסוף עצרתי בחריקת בלמים ונשארתי לשבת קפואה במקומי. באותם רגעים התפללתי שהאלמוני שדרסתי יקום ללא פגע, חי ובריא. "שיקום", מלמלתי, "בבקשה שיקום."

עברה עוד דקה ורק הלמות הגשם על המכונית וחריקת הווישרים נשמעה. פתחתי את דלת המכונית. רועדת מפחד ומדאגה, יצאתי לראות מה קרה.

לפניי הייתה מוטלת אישה צעירה, רטובה ומלוכלכת, ששכבה בתוך שלולית מים גדולה. "היא מתה", אמרתי לעצמי בבהלה, ומיהרתי למכונית כדי להזעיק עזרה.

לפתע החלה לזוז ולקלל קללות שכמוהן לא שמעתי מעולם. קללות לגשם הארור, קללות לבוץ, קללות

לנהגת הדפוקה שפגעה בה. פניה שתתו דם כשעזרתי לה לקום והכנסתי אותה בזהירות למכוננית. "ניסע לבית חולים, אמרתי."

"לא!" ענתה בבהלה. "רק לא לבית חולים."

"אז ניסע אליי," מיהרתי לומר, שלא כמנהגי המדוד והשקול, "הבית ריק - הבעל בנסיעת עסקים והבן בפנימייה."

הכנסתי את הפצועה שלי הביתה, והשטיח שבכניסה נרטב מיד. הדלקתי את האור, פתחתי את המזגן והובלתי אותה לחדר האמבטיה. מילאתי את האמבטיה במים חמים, הבאתי מגבת ויצאתי להכין בגדים נקיים. התנהלתי בשלווה יחסית. איפה אמצא בגדים מתאימים? הרי היא גבוהה ורזה כל כך, יחסית אליי - את הקילוגרמים המיותרים אני גוררת מאז הלידה של אלון. התלבטתי לרגע, ומיד פניתי לחדרו של בני. היא נראתה כמעט כמוהו, גבוהה וכחושה. הטרנינג שלו בטח יתאים לה עד מחר כשתלך, יהיה בסדר.

הנחתי את הבגדים מחוץ לדלת. "יש לך בגדים נקיים בפתח ויש חומרי חיטוי בארון שבאמבטיה," אמרתי.

דממה. "היי, את," קראתי שוב, "את בסדר? לא טבעת או משהו כזה, נכון?"

קול צוחק ענה לי מכיוון חדר האמבטיה: "לא יכול לקרות לי משהו יותר טוב מזה הלילה או בכל לילה אחר! ואיך קוראים לך?"

"ורדה," ענית, "ורדה חורב."

”או-קיי, גברת חורב, הפושעת התורנית. לי קוראים ברברה. פשוט ברברה.”

ניגשתי למטבח כדי לחמם מים לתה. הוצאתי גם את מה שנותר מסיר המרק, למקרה שתהיה רעבה. לבסוף פרסתי שתי פרוסות עוגה. את הראשונה בלעתי בעצמי, מתעלמת מהוראות הדיאטה שעל המקרר, ואת השנייה הנחתי בצלוחית על השולחן בסלון.

בעודי חושבת מה יהיה הצעד הבא שלי, נפתחה דלת חדר האמבטיה, וברברה יצאה לה בראש נוטף מים, לבושה בחלוק הרחצה שלי. היא העיפה מבט בכגדים שהכנתי לה, צחקה וקבעה: ”אני מעדיפה את החלוק!”

כבר אז הייתי צריכה לדעת שיהיה פה סיפור יפה. אבל דבר לא הזהיר אותי באותו רגע מהבאות. שום קול פנימי לא התריע: ורדה חורב - כן, את - האחראית, השקולה, המסורה, הכול יכולה - היזהרי!

ברברה התיישבה על הספה. בידה האחת לקחה את פרוסת העוגה - מטר של פירורים נשר בדרך - ובשנייה החזיקה תמונה משפחתית מהחופשה האחרונה שאליה אלון הסכים להצטרף. בתמונה חייכו פניי הלא מאופרות, ושערי החום החל להפגין סימנים של אפור. על אף שאני מקפידה בלבושי - ספורט-אלגנט נוח, עקב נמוך אבל נוכח, תכשיט קטן פה ושם - אני מתעבת איפור ושיער צבוע.

”מי אלו?” שאלה.

”בעלי והילד,” ענית.

"ואיפה הם?"

"בעלי בחור"ל בנסיעת עסקים, והילד בפנימייה."

"ומתי הם חוזרים?"

"רק בעוד שבועיים," עניתי, ועדיין לא ידעתי שבכך פתחתי פתח להרפתקה ארוכה, מסעירה ויוצאת דופן.

"את יכולה לישון בחדר של הבן שלי," אמרתי לה, "בבוקר ניגש למשטרה להצהיר על התאונה."

"שום משטרה!" ענתה בבהלה, "שום משטרה. בבוקר אני מסתלקת. ועכשיו אני הולכת לישון."

אמרה, הסתובבה ונכנסה בצחוק מתגלגל לחדר השינה. בתוך כמה דקות נרדמה.

פניתי לחדר האמבטיה, התארגנתי לשנת לילה והלכתי לישון בחדר של אלון. ממש "זהבה ושלושת הדובים" אצלי בבית, חשבתי.

ואת "זהבה" אשלח מחר בבוקר לדרכה.

* * *

בבוקר התעוררתי לקול מחבט השטיחים של השכנה. קפצתי מהמיטה בשיער סתור ורצתי בבהלה למקלחת. מקלחת מהירה, איפור חטוף, וכבר הייתי בדרך החוצה. הצצה לחדר השינה גילתה לי שברברה עדיין ישנה. היא הייתה שרועה בכיף לרוחב המיטה, מכורבלת בשמיכת

הפוך העבה. רשמתי לעצמי לטפל בעניינים ברגע שאחזור.

בעבודה שכחתי מהכול. הוצאת הספרים שעבדתי בה עמדה להוציא ספר חדש, והבוס שלי, כמו תמיד, עשה הרבה רוח וגלים - אבל את העבודה השחורה, כמו תמיד, הפיל עליי, מזכירתו הבכירה, כולל כיבוי השריפות בקרב הלקוחות הבלתי-מרוצים.

אף אחד לא יודע שאני הרבה יותר ממזכירה. איש, מלבד הבוס, לא יודע שאני בעצם המנהלת. תמיד אני נשארת האישה שמאחורי הקלעים. גם אצל הבוס וגם אצל הבעל.

שקעתי במחשבות קטנות אבל כבדות. לא הבנתי מה קורה לי. הרי אני לא אחת שמקטרת. ואני הרי אוהבת להיות אשתו של בנצי - גבר נאה, מוצלח, מקובל בחברה, מעניק ומפנק. קטעתי באחת את המחשבות וחזרתי לעבודה הקדחתנית.

בחמש אחר הצהריים נזכרתי בכרברה. היא לבד בבית. פתאום הלב שלי החסיר פעימה מרוב בהלה. הכנסתי אדם זר הביתה. אולי היא נוכלת? כבר שמעתי על רוכבי אופניים שהפילו את עצמם ליד מכוניות ודרשו אחר כך פיצויים שמנים. איך לא דיווחתי למשטרה? איך לא התעקשתי לקחת אותה לבית החולים?

בדרך הביתה עצרתי כדי לקנות קרואסונים חמים במעדנייה, חלב טרי, תותים ושמנת. את מי אני מתכוונת לפנק? שאלתי את עצמי. ואולי בכלל היא כבר לא בבית, נעלמה כמו שהופיעה? החניתי את המכונית בחנייה ופניתי לכיוון המעלית. לרגע, רק לרגע קט רציתי

שתחכה לי בבית. השתגעת? חשבתי בזמן שהסתכלתי
בפרצופי שבמראת המעלית, מה עובר עלייך, ורדה?
תשכחי אותה תכף ומיד!

פתחתי את דלת הבית. שקט. אין סימן חיים. היא הלכה,
חשבתי, ולא הצלחתי להחליט אם אני עצובה או שמחה.
התחלתי להסתובב בבית, שפתאום היה כל כך ריק.
הגעתי לחדר השינה ומצאתי מיטה סתורה, וחלוק רחצה
זרוק על הרצפה. ברברה עדיין כאן! רגש מוזר ולא מוכר
התגנב ללבי, רגש שלא הצלחתי להגדיר.

חריקת המפתח בדלת שלפה אותי בבת אחת מהרהורי.
הדלת נפתחה, וברברה נכנסה לבושה בטרנינג של אלון.
היא צחקה, ובידה זר כלניות. לראשונה הבחנתי בעיניה
הכחולות. עיניה צחקו וקמטים קטנים וחצופים צצו להם
בצדי העיניים.

"את המפתח לקחתי מהשידה, ואת הכלניות קניתי
למטה. משגעות, נכון?" אמרה והמשיכה להסתובב
בדירה, בזמן שחיפשה כלי להניח אותן. כוס הבירה של
בנצי, הכוס הגדולה שהבאנו מהנסיעה האחרונה, מצאה
חן בעיניה. בתוך דקות הונחו הפרחים על השולחן
בסלון.

שתקתי וניסיתי לפענח את פשר הלמות לבי. כל כך
שמחתי לראות אותה, כל כך שמחתי שחזרה, עד שפשוט
נתקעתי במקומי ולא יכולתי להוציא מילה.

"את אוהבת כלניות?" שאלה אותי ומשכה מהשפיץ של
הקרוואסון החם. "תותים עם שמנת? נפלא!" הוסיפה
בהתלהבות ומיד ניגשה לשטוף אותם, כאילו הייתה בת

בית קבועה. בתוך דקות ספורות היו מונחים התותים והשמנת בתוך שתי צלחות של מרק, חֶלֶק מסרוויס יפני יקר. בכלים הכי לא מתאימים שיכלו להימצא כאן, שכבו להם התותים האדומים, מכוסים בשכבת שמנת, ומעל הכול כפית גדושה של סוכר.

ישבתי לידה על הספה שבסלון ואכלתי את המאכל שבכל יום אחר אפילו קנה אקדח מכוון לרקתי לא היה גורם לי לאכול אותו. והנה, בכל זאת קניתי אותו. איך ידעתי שזה הדבר שהיא הכי אוהבת לאכול? ואיך ידעתי שברגע אחד תבטל סלידתי למאכל הזה ותתחלף בתענוג?

היא אכלה בשקיקה, מלקקת כל כפית וכפית אחרי שרוקנה אותה לפיה. התבוננתי בה בתמיהה. נראה שפניי הביעו תדהמה, כי לפתע פרצה בצחוק רם, הושיטה אצבע, ניגבה כתם של שמנת שנמרח בצדי פי, ואחר הכניסה את האצבע לפיה. זה גרם לי לתדהמה גדולה יותר. כעת הפך צחוקה של ברברה קולני ומתגלגל.

"ועכשיו נעשה היכרות", אמרה אחרי שנרגעה קצת, "באמבטיה שלך כבר טבלתי, במיטה שלך כבר ישנתי. עכשיו אני רוצה להכיר אותך יותר טוב." כעבור רגע של שתיקה הוסיפה: "לא שזה כל כך קשה. מספיק להעיף מבט מסביב כדי להבחין בניקיון, בסדר, ב'בסדר' של חייך... גברתי, הכנסת לביתך את 'גברת בלגן' בלגן זה אני ואלו הם חיי - בלגן!"

ברגעים האלה עדיין לא ידעתי לאיזה בלגן אני מכניסה את עצמי. כל מה שידעתי הוא שאני רוצה שהרגע הזה

יימשך. שהשמנת והתותים לא ייגמרו, ושהאצבע שרפרפה בקצה הפה שלי לפני רגע, תשוב ותיגע בי.

לרגע נבהלתי מעצמי. נבהלתי מהריגוש שחשתי, נבהלתי מהתגובה החזקה שחשתי כלפי אותה ברברה, כלפי זרה גמורה שהכנסתי באישון לילה ובאופן חסר אחריות לביתי. מה קרה לי? מיהרתי להתעשת ושאלתי אותה: "אז מה בעצם עשית שם, על הכביש? ועד מתי את מתכוונת לשהות אצלי?" היא ענתה: "יש לי שבועיים, לא?" שתקתי. "אז בעוד שבועיים אפנה לך את הבית ואלך לי לדרכי."

היא נעצה בי מבט, ולרגע אחד זיהיתי בו דוק של כאב, אבל רק לרגע, כי מיד הנידה בראשה בביטול ואמרה: "יצאתי לשוטט. אני אוהבת לשוטט בלילות גשומים."

"למה סירבת ללכת לבית חולים?" המשכתי ללחוץ, "ולמה את חוששת מהמטרה?"

היא קמה ממקומה. "אם אני מפריעה לך, אלך כבר עכשיו," אמרה ביובש, "אני לא מעוניינת בחקירות צולבות. או שתתני לי לשהות בביתך בשבועיים הבאים, או שאלך מיד. אבל אם אני נשארת - אז בלי שום חקירות."

עמידתה האיתנה גרמה לי לסגת מעמדת הכוח שניסיתי להפגין בשיחה. "טוב," אמרתי, "בלי חקירות צולבות, אבל גם בלי בלגן ובלי פירוורים. ואני זאת שישנה במיטה שלי."

היא הגיבה על טון הדיבור שלי בצחוק מתגלגל. מהר מאוד מצאתי את עצמי צוחקת איתה. צחקתי צחוק

משוחרר, מתפרץ - כאילו מעולם לא צחקתי כך. כאילו מעולם לא צחקתי.

צלצול הטלפון החזיר אותי לעצמי. זאת הייתה שיחת חוץ. על הקו היה בנצי. "מה קורה?" שאל בקולו הרם, "מה קורה שם בלעדיי?"

הבטתי בכרברה ואמרתי: "כרגיל, משעמם. מחכה לך שתחזור."

"יש לי הפתעה גדולה בשבילך, אמר, "תתכונני לבאות, חיבוק ונשיקות לך ולא לזר, להתראות בקרוב."

הימים הבאים התנהלו על מי מנוחות. בבוקר יצאתי לעבודה, ובערב מצאתי את עצמי ממהרת לחזור, ואפילו מסרבת להצעתה של שרית הפקידה מהעבודה, לצאת איתה באחד הערבים, דבר שנהגתי לעשות בכל פעם שבנצי היה בנוסעה.

"מאהב, הא?" צחקקה שרית, "יש לך מאהב? בגלל זה את ממהרת כל כך... בגלל זה את שותקת... בגלל זה הברק בעיניים..." ביטלתי את דבריה בתנועת יד חטופה.

עברו שלושה ימים. בבית חיכתה לי ארוחת ערב קלה. אחר כך אני וברברה ישבנו בסלון. סיפרתי לה מה עבר עליי היום, מה עבר עליי בחודשים שעברו, סיפרתי על תקופת נעוריי, ילדותי וינקותי. היא הקשיבה, חייכה ושתקה.

* * *

זה קרה בלילה החמישי. כמו תמיד קמתי מהספה, אמרתי לילה טוב, התארגנתי לשינה, קצת קראתי בספר, קצת הצצתי בטלוויזיה, ובסוף הלכתי לישון.

מתוך מצב של נים לא נים שמעתי את ברברה מסתובבת בדירה. שכבתי במיטה והקשבתי לקולות. אהבתי את הקולות שהשמיעה נוכחותה.

לפתע נעמדה בפתח החדר. היא עמדה ושתקה, ואני העמדתי פני ישנה. כעבור רגע כבר הייתה לידי במיטה, זחלה בעדינות מתחת לשמיכה, נצמדה מאחור, חיבקה - ורגע אחרי זה נרדמה. שכבתי כמה דקות בלי לזוז. חבוקה בזרועותיה של ברברה, הקשבתי לקולות הנשימה שלה. ואחר נרדמתי מחויכת.

בבוקר ברברה עדיין ישנה ככה לידי - כאילו כלום. כאילו תמיד. קמתי בשקט כדי לא להעיר אותה, והתארגנתי ליום עבודה חדש, מתיש ומעיק.

בערב הייתה ישיבה במשרד. התקשרתי הביתה. "הלו," ענתה בטבעיות. אמרתי לה שאאחר. "או-קיי, אחכה לך."

"אחכה לך." אילו שתי מילים מתוקות.

נכנסתי הביתה בסביבות תשע. הסלון היה חשוך. שני נרות דלקו בפמוטי השבת. לרגע נחרדתי, אך בשנייה הבאה התעשתי, הרי זו ברברה! זר כלניות טריות, הפעם

בצנצנת דבש ריקה (מה יש לה נגד אגרטלים?) וריח משגע של מאכל לא מוכר, קיבלו אותי מכיוון המטבח.

ברברה שמעה שנכנסתי הביתה ובאה לקראתי. לרגע לא הכרתי את האישה שמולי. היא לבשה את אחת משמלות הערב שלי, וענדה את עגילי היהלומים ואת העדי התואם שבנצי הביא לי ביום הנישואים האחרון. היא הייתה מסורקת ומאופרת בטוב טעם, והדיפה ריח מתוק ונפלא. והיא הייתה יפה. כל כך יפה. הסתכלתי בה ולא יכולתי להוציא אפילו מילה אחת.

ואז בא החיוך, ואז הגיע והצחוק. ברברה הושיטה לי יד והובילה אותי אל השולחן. היא הזיזה את הכיסא בעדינות, הניחה מפית על רגליי ויצאה אל המטבח. כעבור רגע חזרה עם בקבוק שמפניה ושתי כוסות תואמות. היא מזגה שמפניה לכוסות, ושתתה מהכוס שלה בחיוך, עד תומה. החלטתי ללכת על זה ושתיתי את כל המשקה שבכוס. השמפניה מיד דפקה לי בראש, והתחלתי להשתנק ולהשתעל. ברברה דפקה לי על הגב והחליקה על ראשי עד שנרגעתי.

“עכשיו האוכל”, הודיעה, והגישה לשולחן ארוחה סינית משגעת. אמנם טייק אווי, אבל בחירה שהעידה על אנינות טעם.

שוב נמזגה השמפניה, אבל הפעם גמענו את המשקה לאט, על הספה בסלון.

ברברה הניחה דיסק במערכת. היא הושיטה לי יד, ובזמן שאחזה בי בעדינות, הובילה אותי בקצב הנכון על השטיח הרך, בין הכורסאות והכריות הפזורות בחדר. ואז היא נעמדה. גופה נצמד לגופי וידיה חיבקו את

מותניי. הנחתי את ראשי על כתפה ולא זזתי. כל כך אהבתי את מגע ידיה שאחזו בי ברכות אך בבטחה. מעולם לא אחזו אותי כך. כל כך אהבתי את הרגע הזה, המסעיר. מעולם לא פיללתי כל כך לשחזר רגע שחלף, ולשכפל אותו שוב ושוב ושוב.

ברברה השכיבה אותי בעדינות על השטיח, הניחה כרית מתחת לראשי ונשכבה לצדי. באור העמום שבחדר ראיתי רק את עיניה, זוג עיניים כחולות וטובות שהביטו בי במבט שלא הכרתי קודם, מבט שאיש לא נעץ בי קודם, בטח לא אישה. מבט נוקב שיש בו שאלה, בקשה וערצה.

מצאתי את עצמי מושיטה יד לראשה, מצמידה את פניו לפניי. שפתיי חיפשו את שפתייה, ידיי ביקשו את ידיה, רגליי נשזרו בין רגליה. "תאהבי אותי", לחשתי, "תאהבי אותי..."

באמצע הלילה התעוררתי, וברברה לידי על השטיח. הנרות כבו זה מכבר, והיה קר. התרוממתי בשקט, משכתי את כיסוי הספה וכיסיתי את שתינו. ברברה השמיעה קול לא ברור, ומתוך שינה הושיטה את ידיה ומשכה אותי שוב לצדה. היא הניחה עליי רגל ארוכה, והמשיכה לישון.

נשארתי ערה. אהבתי את הרגע הזה. אהבתי את מה שהיה. אהבתי את מה שקרה. אהבתי את האישה שהכנסתי אליי הביתה באישון לילה.

* * *

הימים חלפו, השבועיים עמדו להסתיים. ידעתי שביום שישי אלון יגיע מהפנימייה ובנצי יחזור מחו"ל.

ביום שני בלילה אמרתי לברברה שמחר לא אלך לעבודה. "אני רוצה לבלות את הימים הבאים איתך", והוספתי, "רק את ואני נטו."

את הערבים והלילות האחרונים העברנו יחד. כל לילה היה סיפור אהבה מרטיט מקודמו. לא רציתי להחמיץ אף רגע איתה. "יש לך ציוד צלילה?" שאלה אותי ברברה באחד מהימים. "ציוד צלילה בשביל מה?" שאלתי, ומיד הוספתי, "כן." ידעתי שאת ברברה לא שואלים שאלות מיותרות. "כן, בטח, במרפסת הגדולה במחסן."

ברברה ניגשה למחסן והחלה לנבור בו. כעבור כמה דקות חזרה עם משקפת צלילה ושנורקל. "את זה חיפשתי", אמרה, "אני משערת שאת לא צוללנית גדולה."

"לא רק שאני לא צוללנית גדולה", עניתי, "אני גם לא שחיינית גדולה."

"עכשיו אנחנו צריכות ג'יפ", אמרה ברברה.

"אין בעיה, הג'יפ של בנצי חונה ליד הבית, אבל אני לא נוהגת בו", הוספתי.

"אם יש לו ביטוח וטסט, זאת לא בעיה. אני אנהג,"
אמרה ברברה.

"אני מקווה שיש לך רישיון נהיגה," אמרתי.

"אל תדאגי, ענתה, "פושעת - אני לא."

לבשתי בגד ים מתחת לבגדים, הכנסתי לתיק מגבות
ובקבוק מים, ויצאנו לדרך. ברברה נהגה בגי'פ
והשתלבה בתנועה הסואנת. מהר מאוד הבנתי שיש לי
פה נהגת ג'יפים מנוסה. השלטים בדרך הראו שאנחנו
נוסעות דרומה. נסענו כשעתיים. הרדיו השמיע שירים
ישראליים וברברה הצטרפה ושרה. קולה הנעים התמזג
בקולות הזמרים.

הסתכלתי בנהגת וחשבתי, מי זאת בעצם הברברה
הזאת? מי זאת האישה שהתאהבתי בה? מי זאת האישה
שאצטרך להיפרד ממנה בעוד יומיים-שלושה? המשכנו
בדרך, עוזבות מאחורינו את האזור המיושב ומגיעות
לאזור המדברי. ירדנו מהכביש הראשי ונסענו בדרך עפר
מקסימה. משני צדדנו הלכו והתרוממו סלעים, עד שהפכו
לצוקים תמירים. לא ידעתי היכן אנחנו נמצאות, וגם לא
רציתי לדעת. אי-הידיעה התאימה לי בתוך ההרפתקה
הכללית שנכנסתי אליה מאז הלילה שבו הכרתי את
ברברה.

ברברה עצרה את הגי'פ באמצע המדבר. לפנינו התנשאו
שני סלעים גבוהים, וביניהם הייתה גומחה קטנה. היא
הושיטה לי את ידה והובילה אותי לתוך הגומחה
המוצלת והקרירה.

"את הבגדים תשאירי כאן," אמרה. נשארתי עם בגד היס. ברברה הורידה את בגדיה ונשארה עירומה. "אין לי בגד ים," אמרה. "במקום הזה לא צריך בגד ים. ועכשיו תני לי יד ובואי איתי." התחלנו ללכת, כשידי בידה.

חושך. דממה. רק קולות זרימת המים נשמעו. המשכנו ללכת. קולות המים הלכו וקרבו. לפתע עצרה. "שימי משקפת ואל תפחדי," אמרה, "אני לא אעזוב אותך אפילו לרגע." עשיתי כדבריה. המשכנו ללכת, פתאום הרגשתי את המים בכפות רגליי. המים התחילו לעלות במעלה הגוף. הם היו נעימים וחמימים. ידה של ברברה אחזה בי בביטחון. המים המשיכו לעלות וכבר הגיעו עד לגובה הכתפיים. "עכשיו תנשמי כמה דקות דרך המשקפת," אמרה ברברה.

המים כיסו את ראשינו. זאת הייתה תחושה אדירה, מפחידה ומרוממת בעת ובעונה אחת. ואז רגליי התנתקו מהקרקע והתחלתי לצוף, מובלת על ידי ברברה אל הלא-נודע.

התמסרתי לרגע כמו שהתמסרתי לכל רגע עם ברברה. חווייתי את כולו, בלי לפקפק, בלי לנדוד למקומות אחרים. הייתי כולי איתה. כאילו המקום שלי היה שם מאז ומעולם. לפתע, כבמטה קסם, יצאנו אל האור. מצאתי את עצמי בתוך בריכה מקסימה, מוקפת סלעים, שיחים ועצי תומר. המקום היה משגע, כאילו נלקח מסרט זר עתיר תקציב. ברברה נעצה בי מבט אוהב. צבע עיניה היה כצבע מי הבריכה.

"עכשיו אני מבינה למה לא צריך בגד ים," אמרתי והסרתי אותו מעליי.

”נועזת, הא?” צחקה ברברה, והוסיפה חרש, ”בעוד שעתיים תרד החשיכה.”

שוב השתוקקתי שהזמן יעמוד מלכת, שוב פיללתי שהקסם לא יפוג.

ברברה התקרבה אליי והתיזה עליי קצת מים. ”נהנית?” חייכה.

”מוקסמת,” עניתי. היא המשיכה לחייך את החיוך המסתורי שלה. אני בטוחה שכבר אז ידעתי, שאת החיוך הזה לא אשכח לעולם.

ברברה הושיטה את ידה וליטפה את לחיי. היא החזיקה את פניי בשתי ידיה והחלה לנשק את עיניי וללקק את המים משפתיי. גופה העירום נצמד אל גופי. התחלנו לזוז, ידינו חיפשו זו את גופה של זו, עד שהתחלנו ליצור גלים קטנים במים. הגלים הלכו והתעצמו. ידיה של ברברה, ידיה הנהדרות, מצאו את גופי ומשכו אותי לכיוון הגדה. לבסוף הרימה אותי בידיה החזקות, והניחה אותי על החול הרך והנעים. ידיה ופיה היו על גופי. היא הייתה בכל מקום. ברגע הזה רציתי אותה יותר מכל דבר. ברגע הזה רציתי רק אותה. ברגע הזה היינו אנחנו, רק שתינו, בכל העולם כולו.

”עוד,” לחשתי לה, ”עוד...” העונג הלך והתגבר. ”קחי אותי!” התחלתי לצעוק, ”קחי אותי, קחי אותי...” גנחתתי כשהתחלתי להרגיש את הפיצוצים הקטנים, שהלכו והתגברו, עד אשר הפכו לגל עצום, רטוב, בוער ועוטף.

צעקות התשוקה הבריחו את הציפורים מבין השיחים,
שהתרוממו בקול צווחה חדה, נושאות איתן את קריאת
העונג שבקעו לא רק מגרוני, אלא גם מגופי ומנשמת.

* * *

הדרך חזרה עברה בשתיקה.

חזרנו הביתה. החנינו את הגיפ, והחזרתי את המשקפת
למחסן. התקלחנו ונכנסנו למיטה.

יבבות של ככי החלו להרעיד את גופי. ברברה חיבקה
אותי, ליטפה את ראשי ולא אמרה מילה. אחזתי בה
בחוזקה עד שנרדמתי.

התעוררתי בבוקר במיטה ריקה מברברה. התחלתי
לחפש אותה בדירה, ולא מצאתי שום סימן. היא בטח
ירדה למכולת, חשבתי בזמן שהתחלתי לסדר את הבית.

השעות עברו, וברברה לא חזרה. היא הלכה, דפקו
המחשבות, היא הלכה. ברברה הלכה.

הימים הבאים עברו כמו בחלום. בנצי הגיע, וגם אלון.
כמו תמיד, תפקדתי כאם וכרעיה אוהבת. כמו תמיד,
היום היה מלא וגדוש.

והלב - ריק.

ברברה הלכה ולקחה איתה את האיבר הזה שמרגישים
איתו. ייתכן שהיה זה הלב, וייתכן שהיה מדובר באיבר

אחר. כך או כך, ברברה נעלמה ואיתה התפוגגה גם היכולת שלי להרגיש.

בלילה הראשון גילה לנו בנצי, צוהל ומאושר, את התוכנית שהכין לנו.

התברר שלונדון מחכה לנו.

החברה של בנצי פתחה סניף חדש ובנצי ינהל אותו. אני אירשם לאחת האוניברסיטאות ללימודי ההמשך שכל כך רציתי כל השנים. אלון יצטרף אלינו בסוף שנת הלימודים. אלון היה נרגש מאוד. הגברים החלו לתכנן את שהייתם בלונדון, מבלי להבחין בשתיקה שירדה עליי.

בימים הבאים עד לנסיעה ניסיתי להשתלב בהתרגשות שאחזה בכולם. היו ימים שכמעט הצלחתי בזה, אבל כל צלצול טלפון או דפיקה בדלת הקפיצו אותי. אולי זאת ברברה? הסתובבתי בחנויות ובקניונים כדי לקנות דברים לנסיעה. כל הזמן הזה בלשו עיני מסביב, בניסיון לאתר אותה. כל דמות של אישה רזה וגבוהה גרמה לי להיעצר ולהתבונן. "מה קורה לך?" שאלו החברות הקרובות, "הראש שלך כבר בלונדון?"

הנדתי בראשי ושתקתי.

ערב לפני הנסיעה הזמנו אלינו את כל החברים.

מזג האוויר הנעים אפשר לנו להתכנס במרפסת הגדולה. נשמעו קולות צחוק והמולה, נאומי פרידה ואיחולי הצלחה. השמפניה ניגרה כמים.

הסתובבתי בין כולם, דיברתי וצחקתי, אבל לא באמת הייתי איתם.

לפתע היה נדמה לי שראיתי דמות למטה, בין השיחים של גינת הבניין. קפאתי במקומי.

הדמות נעלמה בחשיכה. כן, ללא ספק חלף שם מישהו. ברברה, ללא ספק, ידעתי זאת בוודאות. רעד אחז בגופי.

באותו לילה לא יכולתי להירדם. שבתי למרפסת והתבוננתי בכיוון שבו נעלמה. לא יכולתי להסיר משם את העיניים.

* * *

בוקר הנסיעה הגיע. ירדתי למכונית לסידורים אחרונים. על שמשת המכונית מתחת לווישר היה מונח פתק. פתחתי אותו בידיים רועדות וגיליתי מספר טלפון נייד. רק מספר!

התיישבתי במכונית והתקשרתי למספר שבפתק. "הלו," נשמע קולה של ברברה, מתוק וצלול.

קפאתי במקומי ולא הצלחתי להוציא הגה.

"היי," צחקה, "זאת לא רוח רפאים, זאת אני... שמעתי שאת נוסעת, ורציתי לאחל לך בהצלחה."

התעשתי באחת: "איפה את? אני מוכרחה לראות אותך עוד פעם אחת לפני שאסע."

"לא!" ענתה בהחלטיות. "סעי לשלום ותצליחי. את אישה נהדרת, ואני אוהבת אותך. אני אוהבת אותך כמו שלא אוהבתי אישה בחיי," אמרה וניתקה.

נשארתי לשבת קפואה. הייתה זאת הפעם הראשונה שברברה התייחסה לקשר בינינו. הייתה זאת הפעם היחידה שברברה אמרה בקול: "אני אוהבת אותך."

דקות ארוכות חלפו עד שהצלחתי להירגע, להתניע את המכונית ולצאת לסידורים אחרונים.

* * *

לילה. שדה התעופה. נשיקות אחרונות לאלון ולשאר המלווים, והנה אנחנו בדרך למטוס.

רגע לפני העלייה במדרגות המובילות לבית הנתיבות, תרות עיניי מסביב. תחושת בטן חזקה אומרת לי שברברה בסביבה.

המטוס ללונדון נע, חג על המסלול ומתכוון להמראה.

בקומה העליונה של בית הנתיבות עומדת אישה צעירה ופניה צמודות לחלון. עיניה עוקבות בכאב אחר תנועת המטוס. כשהוא ממריא, היא עוצמת את עיניה, מסרבת להינתק מהזוגית הקרה. "היא נסעה," היא ממלמלת, "היא נסעה." כעבור כמה דקות היא פוקחת את עיניה ומתבוננת במסלול הריק והחשוך.

לפתע פושטת בפניה הבעת תדהמה. היא מסתובבת, ומתחילה לרוץ כאחוזת אמוק לכיוון המדרגות המובילות למסלול. היא חולפת במהירות על פני אנשי הביטחון ההמומים, שמתחילים לדלוק בעקבותיה. לבסוף הם נעצרים.

על המסלול שממנו המריא קודם המטוס, הולכת ומתקרבת אליהם דמות אישה, ובידה תיק נסיעות. שתי הנשים מתקרבות זו אל זו, לרגע עוצרות - ואז נצמדות. לרגע ארוך נדמה שהפכו לגוף אחד.

* * *

עמדתי שם, המומה. חשתי את זרועותיה של ברברה סביבי, הקשבתי לקול הבכי שבקע מגרונה, ולא הייתי מסוגלת להגיב. ברגע האחרון לא יכולתי להמריא ללונדון. לא יכולתי להתרחק כל כך. נדהמתי מעצמי ומהצעד שעשיתי, אבל הייתי שלמה איתו לחלוטין.

כול שרציתי היה להיות חבוקה שוב בזרועותיה.

עכשיו, כשעמדנו יחד על המסלול, מוקפות על ידי אנשי הביטחון הנבוכים, לא ידעתי מה לעשות.

"בואי", שברה ברברה את השתיקה, "בואי איתי." היא אחזה בידי. עברנו את ביקורת הדרכונים ויצאנו מבית הנתיבות. פנינו לחנייה, שם חנתה מכוניתה של ברברה, ונסענו משם.

כל הדרך ליטפה את ראשי ואת ידי. נסענו חצי שעה בדממה, עד שלבסוף עצרה ברברה את המכונית. "הגענו," אמרה.

אורו העמום של פנס הרחוב חשף בית קטן, מוקף בגדר עץ. יצאתי מהמכונית והלכתי אחרי ברברה. עברנו דרך שער עץ קטן וחורק, ופסענו על שביל זרוע אבני חצץ, עד שהגענו לדלת הבית. שלט על הדלת הכריז על שמה: "ברברה צוק".

במשך כל הלילה סיפרה לי ברברה את סיפור חייה.

ישבנו על המיטה בחדר הגדול, מוקפות בציורים, פסלים ועבודות מעשה ידיה. בכל החדר היו מפוזרים כלי עבודה ועבודות באמצע עשייה.

"כזו אני," אמרה ברברה בזמן שעברה מעבודה אחת לשנייה. "הרעיונות מסתובבים אצלי בראש בלי הפסקה."

היא סיפרה שהיא יוצאת קיבוץ. היא קרויה על שם סבתה מצד אמה, עוד סיבה לכך שהייתה עוף מוזר מהרגע שבו נולדה - אחר כך באו שאר הסיבות. הוריה נפטרו כשהייתה נערה. הקיבוץ דאג לכל מחסורה, אך איש לא דאג לנפשה. בצבא שירתה כמפקדת טירונים בדרום. אחרי הצבא הקיבוץ לא אישר לה לימודי אמנות. היא עזבה לעיר, עבדה בעבודות מזדמנות, למדה בקורסים שונים ועכשיו היא מתפרנסת ממכירת העבודות שלה.

מעולם לא קשרה את חייה עם אדם אחר. גם חברות קרובות לא היו לה. רק היא והעולם, לבד.

"ועכשיו, אמרתי חרש, כשנשמע ציוץ הציפורים הראשון, "עכשיו אני רוצה לדעת מה עשית בלילה שנפגשנו."

ברברה נשארה לשבת במקומה, ודמעות נקוו בעיניה.

"אני פוחדת," אמרה, "אני פוחדת לומר לך."

התקרבותי אליה וחיבתתי אותה ברוך. "מהיום את לא לבד, ברברה," אמרתי בקול צלול ושקט, "מהיום את לא לבד, יהיה מה שיהיה."

היא ניגשה למגירת השולחן, הוציאה משם מסמך והושיטה לי אותו.

זה היה פענוח של בדיקת ממוגרפיה. נמצא גוש החשוד בממאירות. "נא לפנות דחוף לרופא המטפל" - המילים השחורות היו יבשות.

הסתכלתי בברברה ושוב במסמך שבידי - לפי התאריך הבדיקה התקיימה בחודש שעבר.

"מה עשית בקשר לזה?"

"כלום, רק ברחתי."

"ברחת ממה?"

"ברחתי מהאמת, מהכול. לקחתי את האופניים ויצאתי לחפש את המכונית שתפתור לי את הבעיה."

שתיקה סמיכה עטפה את החדר, אך צחוקה המתגלגל של ברברה קרע בה קרע בתוך שתי דקות.

"גברת, עשית עבודה גרועה," אמרה והמשיכה לצחוק.
היא החלה להסתובב כה וכה לאורך החדר ולצעוק:
"סרטן! את תקועה עם חולת סרטן! למה לא נסעת?
למה לא הלכת לחיות את חיך?"

"די!" צעקתי, "מספיק! תעצרי כבר! את עושה לי
סחרחורת! אני צריכה לחשוב, ואני לא יכולה לחשוב
בלחץ!"

היא צייתה לי ברצון והתכרבלה לידי בזמן ששקעתי
במחשבות.

* * *

עבר שבוע. ישבתי ליד מיטתה של ברברה במחלקה
הכירורגית בבית החולים. זה עתה עברה ניתוח להוצאת
הגידול, והיא עדיין הייתה מטושטשת, אפופה בחומרי
הרדמה. לידה השמאלית הוצמד ערוי נזולים והיד
השנייה הייתה מונחת על כרית. הצד הימני של אזור בית
החזה היה חבוש, וצינור דק בלט משם. היא עברה את
הניתוח בדחיפות. בעוד כמה ימים נוכל לחזור הביתה.
כעבור עשרה ימים בערך, כשיגיעו התשובות הסופיות,
יוחלט על סוג הטיפול שתמשיך לקבל.

איש ממכרינו לא יצר איתי קשר. היינו לבד, רק ברברה
ואני. ברברה נעה בין אופטימיות לייאוש ואני הייתי
לידה כדי לאזן אותה.

"הורידו את הכול?" שאלה בקול מנומנם, "הורידו את הכול?" חזרה ושאלה בזמן שידה השמאלית מיששה את הצד החבוש. ניגשתי אליה, נשקתי למצחה ואמרתי: "הורידו רק את החלק הפגוע ומסביב. ככה אמר הרופא כשיצא מחדר הניתוח. מסביב הכול נראה נקי."

"תודה, מותק, חייכו עיניה, "איזה מזל יש לי."

עשרת הימים הבאים עברו עלינו בנעימים. ברברה הקריאה לי שירים וסיפורים שכתבה. הפליגה בחוויות מתקופת הצבא והקיבוץ. לפנות ערב נסענו לטייל על החוף, והתענגנו על שקיעות מרהיבות.

היא התעקשה לנהוג. "אני רוצה לחזור מהר לפעילות, הודיעה, ואני נעתרתי ברצון: "פעילות - זאת בריאות."

* * *

ברברה עמדה ליד כן הציור וניסתה להשלים ציור שנעזב באמצע. "זוכרת את הבריכה שלנו?" שאלה, וחיוך שטותי נמרח על פניה, "מצאתי אותה כשהכנתי לחיילים שלי מסע ניווטים. הלכתי לאיבוד וחיפשתי מקום לנוח. הסקרנות הביאה אותי לתוך הגומחה הסודית, ישר אל גן העדן הפרטי שלנו."

"רק שלנו?" שאלתי.

"קנאית," צחקה, "קנאית שלי... כן, מותק, הוא רק שלנו."

צלצול טלפון קטע את צחוקה. "תעני את", אמרה, "אני פוחדת... זו בטח ד"ר דרק."

כשהחזרתי את השפופרת לכנה, נעצה בי מבט חודר. "כן, זאת הייתה ד"ר דרק," ניגשתי אליה וליטפתי את לחיה ברוך, "מחר בשמונה אנחנו צריכות להיות בבית החולים. את תקבלי את הטיפול הכימותרפי הראשון שלך, הראשון מתוך שישה."

כשהתכווצה במקומה התכווץ גם לבי. כול שרציתי היה להמס אצלה את הכאב ואת הפחד. ולא היה דבר חשוב מזה בכל העולם כולו.

* * *

בוקר שבת. ברברה במיטה, תשושה לאחר שעות של הקאות בלתי-פוסקות.

"אני לא מוכנה לעבור את זה שוב," חזרה ואמרה במשך הלילה, בזמן שניסתה למצוץ קוביות קרח עם לימון שהכנתי לה כדי שלא תאבד נוזלים. "הטיפול הבא יהיה יותר קל," הבטחתי לה. "תקבלי תרופות שמקלות על תופעות הלוואי."

יצאתי אל הדשא, התיישבתי על הכיסא הנוח ועצמתי את עיניי. קרן שמש חיממה אותי ואני הייתי אסירת תודה לה. יותר מתמיד נזקקתי למקור חום.

כנראה נרדמתי, כי התעוררתי לקול חריקת השער הנפתח. פקחתי את עיניי, ומולי עמדו ארבע חברותיי

הטובות. הן עמדו שם וחייכו. "באנו," אמרה אריאלה. "באנו כי הרגשנו שאת זקוקה לנו." "תודה," מלמלתי לכיוון השמים. "תודה," המשכתי למלמל, חבוקה בזרועותיהן, ופרצתי בבכי מר. "היי," צעקה אתי, "מספיק עם זה! תכף תאבדי לנו כאן נוזלים!"

הרעש שהקמנו הוציא את ברברה מהחדר. וכבר הייתה בפתח, רזה וכפופה, חיוך מבויש על פניה.

"זאת אני שעושה לה את כל הצרות," אמרה בלחש. אריאלה הייתה הראשונה שניגשה אליה. היא נשקה על לחיה החיוורת ואמרה: "את מי שוורדה אוהבת אנחנו אוהבות גם."

שוב פרצתי בבכי.

"יאללה, חאלאס," צעקה מרגו, "מספיק, אני כבר לא עומדת בזה, ואני גם רעבה. בואי, טובה, נוציא הכול מהאוטו."

לא עברו כמה רגעים, וכבר היינו בעיצומו של פיקניק סוער וטעים על הדשא. קולות, דיבורים וצחוק מילאו את המקום. ברברה השתלבה בשיחה בטבעיות. לשמחתי גם אכלה מהמטעמים, אמנם כזית, אבל אותי זה שימח כאילו זכיתי בפרס יקר ערך.

לפתע ידעתי: הימים הבאים, קשים ככל שיהיו, יהיו קלים יותר.

* * *

מועד הטיפול הכימותרפי השני התקרב, וברברה החלה להפגין סימני חרדה. בשבועיים האחרונים חזרה לעבוד. אחת הגלריות שאיתן עבדה הזמינה שתי עבודות, וברברה שקעה בפעילות מבורכת.

באותם ימים עזבתי את העבודה בהוצאת הספרים הקטנה, והתחלתי לעבוד בחנות ספרים גדולה. נהניתי מכל יום שעבר בחנות וסירבתי לטלפונים המתחננים של הבוס הקודם. הדבר האחרון שרציתי היה לשוב למריבות עם הלקוחות, שחשו מרומים כיוון שהספר לא הותקן כראוי ולא הופץ באופן משביע רצון. זה היה הרבה יותר מרגיע לחייך, להמליץ על ספר שאהבתי ולספור את הקופה.

המשכנו להתגורר בבית של ברברה. החברות שלי המשיכו לבקר מדי פעם, ואפילו אלון בילה איתנו ערב נחמד, שבו דיבר רוב הזמן על נסיעתו הקרובה אל אביו. מבחינתו הייתי חברה טובה של ברברה, שגרה איתה כדי לתמוך בה בתקופת המחלה, אבל יכולתי להישבע שהיה איזה רגע שבו ננעץ מבטה העז של ברברה בעיניי, ובדיוק אז כיווץ אלון את מבטו והניד בראשו. זה קרה רק להרף עין, אבל לי זה הספיק כדי לדעת: הילד מבין.

ידענו שלפנינו תקופה לא פשוטה. החלטנו להתייחס לכל יום כאילו היה זה היום האחרון בחיינו. ביקשנו לחוות את הכאן ועכשיו. לא רצינו להיתקע במחשבות על העבר או להילכד במחשבות על העתיד.

* * *

ערב אחד חזרתי מהעבודה. ברברה לא הייתה בבית. התחלתי לסדר קצת מסביב. ברקע התנגנה מוזיקת רקע נעימה מהרדיו. אחרי כמה דקות, עמדתי והתבוננתי בכמות השערות של ברברה שאספתי מהרצפה, מהספה ומכל מקום. הכמות הייתה אדירה. בימים האחרונים באמת התלוננה שהקרקפת כואבת לה, וכל ליטוף עדין שלי על ראשה השאיר בידי חופץ של שיער זהוב וריחני.

הדלת נפתחה, ברברה נכנסה הביתה. באתי לקראתה, מוכנה לחיבוק גדול. היא עמדה שם, מולי, ומבט של ייאוש זעק מעיניה.

"אני לא יכולה יותר, התחילה לצעוק, "אני לא יכולה יותר, אני לא יכולה לסבול את ההתקררות הזאת. הייתי בחנות ומדדתי פאות. זה היה פשוט נורא..."

"מותק, פאה היא לא הברירה היחידה," אמרתי והתחלתי ללטף בעדינות את שערה המשיי, "יש כובעים, יש צעיפים יפים... ועם פנים יפות כמו שלך גם הקרחת תהיה מקסימה, אפילו סקסית..."

היא הניחה את ראשה על כתפי, ופי ועיניי התכסו בשיער זהוב, בכל מקום היו שערות, על ידי ועל בטני ועל הרצפה. התחלתי לפנות אותן כלאחר יד, דבר שגרם לברברה לפרוץ בצחוק.

חייכתי. "הגיע זמן הגלאח, " הודעתי בנחרצות, "הפתרון היחיד הוא גילוח. אחרי ארוחת הערב אגלח לך את הראש, וחסל שערות מרחפות ברחבי הבית."

כשסיימנו את הארוחה עשתה ברברה פרצוף של כלבלב נבון המובל אחר כבוד לווטרינר. היא נכנסה לחדר האמבטיה, התיישבה על הכיסא, הליטה את פניה בכפות ידיה ואמרה: "עכשיו."

לקחתי את מכונת הגילוח שהכנתי מבעוד מועד, נשמת נשימה עמוקה, והתחלתי לגלח את ראשה. לא חשבתי על כלום. עשיתי זאת כמו שגוזמים דשא, כמו שמפנים עלי שלכת מהשביל.

"בואי, תסתכלי בראי, " אמרתי כשסיימתי. ברברה הרגימה את ראשה, הורידה לאט את ידיה מעיניה, הציצה הצצה חטופה בראי וברחה לחדר.

בכוונה סחבתי קצת זמן. רציתי לתת לה לפרוק קצת לבד. אבל לא יותר מדי+++++. ניקיתי בזריזות את הרצפה ואת המכונה ויצאתי אחריה. היא עמדה מול החלון, מבטה ברצפה וגופה רועד מבכי. הסתכלתי על ראשה המגולח ופניתי חזרה לחדר האמבטיה. לקחתי את מכונת הגילוח וקירבתי אותה לראשי.

"שלא תעזי!" נשמעה צעקתה של ברברה. "שלא תעזי!" היא הגיעה במהירות ולקחה ממני את מכונת הגילוח.

"זאת הצרה שלי, " אמרה, "תשאירי אותה לי."

התיישבתי על אדן האמבטיה ועיניי התמלאו בדמעות. "אין דבר כזה. הצרה שלך היא הצרה שלי, " אמרתי

בשקט, "אני רוצה להרגיש את מה שאת מרגישה. אני רוצה לקחת חלק ממה שאת עוברת. אני רוצה לדעת בדיוק מה עובר עלייך. אני רוצה להיות במקומך."

היא ניגשה אליי וחיבקה אותי חזק ורך. "טוב שאת לא במקומי," אמרה, "כי אני בחיים לא הייתי יודעת איך להיות במקומך."

עמדנו חבוקות כמה דקות ארוכות. "אני רוצה לטייל איתך על החוף," אמרה. למרות שהיה חורף, עדיין לא הכרתי סגולה טובה יותר לטיהור האווירה מהמיית גלים ומריח מלוח של ים.

יצאנו מהבית, מתעלמות מהברקים שהבליחו מרחוק, ונסענו לים.

חנינו בראש הגבעה ורצנו במורד, ברברה לפניי ואני בעקבותיה. היא המשיכה לרוץ, ולרגע היה נדמה שהיא עומדת להמשיך בריצה המטורפת לתוך המים. ברגע האחרון הסתובבה, פרשה את ידיה ותפסה אותי בחיבוק חזק. היא המשיכה להחזיק בי עד שנרגעתי מהריצה.

"הבהלת אותי," נזפתי בה כששבה נשימתי הסדירה, "חשבת שתיעלמי לי בים."

ברברה צחקה ושוב פתחה בריצה מהירה על החוף, עד שנעלמה מעיניי בחשיכה.

התחלתי ללכת אחריה, ומהר מאוד הבנתי שהיא נמצאת באחד ממצבי הרוח הקונדסיים שלה. לאורך החוף אספתי פריטי לבוש שהיא השילה מעליה: נעליים, גרביים, חולצה, מכנסיים.

קראתי בשמה, אך הרוח גברה על קולי. התחלתי לדאוג. הצטננות רצינית, במיוחד היום, הייתה מיותרת לחלוטין. מרחוק נשמעו קולות רעמים והרוח נשבה בחוזקה. הגעתי עד לחורבות המגדלור הישן. אין זכר לברכה. התיישבתי על אחת האבנים, עייפה ורצוצה.

גשם החל לרדת. נשארתי לשבת במקומי, מניחה לגשם להרטיב את בגדיי ואת גופי.

"היי, המשוגעת מבין שתינו זו אני, " נשמע לפתע קולה של ברברה מתוך החורבות. "בואי תיכנסי לארמון שלי. כמה שאת רטובה, " אמרה והחלה להסיר מעליי את הבגדים הרטובים.

המיית הרוח נשמעה בין הקירות המבוקעים. מדי פעם הבליח ברק, ואחריו קולו הנורא של הרעם. נצמדתי אל ברברה, רועדת מפחד ומקור.

ברברה החלה ללטף את גופי בעדינות, והרעד התחלף ברטט נעים שהלך ופשט בגופי. ידיה של ברברה... "כמה התגעגעתי למגע הקסום הזה, " לחשתי באוזניה.

רעם גדול נשמע. הגלים החלו להכות בקירות המגדלור ואנחנו נצמדנו בערגה זו לזו על החול הרך. "ברוך שובך, " לחשתי, "ברוך שובך לממלכת החיים."

הסערה חלפה, שקט השתרר. רק המיית הגלים נשמעה. ברברה שכבה לידי. "התגעגעתי אלייך, " אמרתי, "התגעגעתי לרגעי האהבה שלנו."

ברברה התבוננה בי ולחשה: "חשבתי שלא תרצי אותי בגלל המחלה."

”טיפשה, טיפשה מתוקה שלי,“ צחקתי וכיסיתי
בנשיקות את הראש המגולח והיפה שלה. ולא היה דבר
יפה ממנו בכל העולם כולו.

השמש הציצה מבין העננים והחלה לחמם את היום
החדש. השחפים רדפו אחרי סירות הדייגים שיצאו אל
הים, וצרחותיהם ליוו את שתי הדמויות המתרחקות,
שלוכות הזרוע. משהו צלול ריחף באוויר, הרגשתי אותו
בכל עצמותי, משהו שהספרים קוראים לו ”אושר“.